

Roverníček 3/10



Solovecký Kreml, Kost'a

Obsah:

<i>Termíny akcí, pozvánky</i>	strana 3
<i>Solovecké ostrovy</i>	strana 4
<i>Juniorův MALÝ průzkum</i>	strana 10
<i>Literární</i>	strana 12
<i>Obchodník s deštěm</i>	strana 14
<i>Oznámení</i>	strana 15

Přátelé, volby se blíží!

Nebudu tu mlátit prázdnou slámu a psát o „občanské povinnosti.“

Jen jsem vyhmátl pěkný citát, se kterým se chci podělit.

Pro R&R 18+

„Má-li zlo triumfovat, potřebuje jedině - aby slušní lidé nedělali nic.“

Edmund Burke

Termíny akcí, pozvánky

Aktuální přehled plánovaných i proběhnuvších víkendovek, schůzek, koncertů a jiných událostí najdeš na webu:

jskyjov.skauting.cz/plan.php

nebo také zde:

[google calendar](#)

Kapka 2

Letošní humanitární akce na pomoci lidem postiženým leukémií bude během víkendu 11. – 13.6. Loni jsme vybrali od řidičů do kasiček necelých 6000 Kč... podaří se nám letos více?

Další informace o Kapce najdeš na www.skaut.cz/kapka/

Roverský tábor

I letos, tak jako každý rok, se můžeš těšit na roverský tábor. Budeme tábořit v tee-pee blízko Valašských Klobouků. Tentokráte začínáme už 3 dny před příjezdem dětí, tedy 24. 7. a končíme 14. 8.

Solovecké ostrovy

V Bílém moři, kde jsou noci půl roku bílé, ční na velikém Soloveckém ostrově nad vodou bílé kostely v blízkosti hradebních trosek, jež jsou nazrzlé od lišejníků a šedobílí solovečtí rackové se vznášejí nad věžemi a skřehotají.

Tak popisoval Solovecké ostrovy Alexandr Solženicyn ve své knize Souostroví Gulag a přesně tak jsme je jednoho chladného srpnového rána uviděli i my z paluby staříčké lodi Vasil Kosakov. Byla to jedna z nejpůsobivějších zastávek na naší cestě Karélií. Genius loci tohoto místa se slavnou i krutou historií se dá jen z těžší popsat a působí o to silněji oč více o tomto koutu světa víte.

Nejstarší archeologické nálezy se datují do 5. století př. n. l., ale stálé osídlení je až od roku 1429, kdy k břehům ostrovů připluli mniši Savvaty a German. Tito a posléze další zde vybudovali prosperující sídlo, jenž se zanedlouho stalo centrem celého ruského severu. Vznikl nejen klášter zvaný Solovecký kreml, množství kostelů, kaplí a pousteven rozestých po šesti největších ostrovech, ale také kanály propojující četná jezera, ohromné hráze, rybí sádky, skleníky a zeleninové zahrady, mlýn, slévárna, koželuzna a spousta jiných, na tu dobu neobyčejně moderních a technicky vyspělých, staveb. Klášter byl poté obehnan mohutnými hradbami a byla zde zřízena vojenská posádka, škola jungů (námořních kadetů) a od roku 1718 i vězení. Slavné období končí současně s carismem a roku 1921 začíná historie hrůzná. Solovecké ostrovy byly dány do správy Mimořádné komise pro boj s kontrarevolucí tj. Čeky (ČK - Črezvyčajnaja komissija), která zde zřídila centrum SLON (Severní tábory zvláštního určení). Severské podnebí, nevelká vzdálenost od pevniny a pevné budovy byly ideální pro zřízení jednoho z prvních a nejstrašnějších koncentračních táborů, kde byli internováni carští důstojníci, kněží, inteligence apod. Postupně se skladba vězňů rozšířila i o jiné politické skupiny a SLON se rozrostl i na pevninu, aby se usnadnila využitelnost pracovní síly např. při kácení dřeva, těžbě kamene a rud nebo stavbě Bělomořsko-Baltského kanálu. Ovšem vězňové ze Soloveckých ostrovů se na pevninu nevozili, až na výjimky zde fungovala jednosměrná doprava. Časem se však i z těchto ostrovů stal jeden z široké sítě lágrů

rozesetých po celé SSSR a od začátku 40. let není ničím zvláštní. V roce 1974 se z něj stává kulturní památka, ale oprav se dočká až v 90. letech. Dnes vypadá podobně jako před sto lety a stalo se z něj poutní místo. Na šesti největších ostrovech souostroví vzdálených asi 60 kilometrů od pevniny se znovu začalo žít. Solovecký kreml a některé další stavby je nově opravený, ovšem mnohé poustevny a kostely jsou nenávratně ztraceny. Život se přizpůsobil především poutníkům. Jedni sem jezdí jako na starobylé posvátné místo, druzí pátrat po svých příbuzných – obětech Gulagu. Kterých je víc nelze určit, ale přibývá návštěvníků, kteří jedou jen za krásnou přírodou a o historii nic neví a ani vědět nechtějí. Na černou minulost nevzpomíná rád žádný národ, ten ruský nevyjímaje.

Dostat se na Kraj světa, jak se Solovkám někdy říká, je jednoduché i složité zároveň. Jakékoli informace o cestování na ně se špatně shánějí. Zkoušeli jsme to na internetu, kde není víc než několik starších cestopisů s nepřesnými údaji, i v ruských městech od Petrohradu až po Kem. Nikde nám nebyli schopni říct ani zjistit jak, kdy a za kolik je možné se tam dostat. Na druhou stranu po příjezdu do přístavu s příhodným názvem Rabočeostrovsk (pracovní ostrov), odkud každý den v 8 hodin vyplouvá loď, jsme měli pocit, že jsme se ocitli v jiném světě. Moderní dřevěné sruby s recepcí, ubytováním a hlídaným parkovištěm nám vyrazily dech. Z cestování na Solovecké ostrovy se stává veliký byznys. Na ruské poměry nezvykle ochotná recepční nám vše vysvětlila a za 1600 rublů prodala zpáteční lístky na loď. Bohužel na další den byla už jediná loď, jenž tam jezdí, plně obsazená a proto jsme museli den počkat. Využili jsme volného dne a podívali se v Rabočeostrovsku na místo, kde stál tranzitní tábor, odkud se vypravovaly transporty na ostrovy. Průvodce v 15 kilometrů vzdáleném Kemu sice tvrdil, že to byla jen přestupní stanice a nikdo tam neumíral, ale velký kříž obětem, zbytky budov, ostnaté dráty, kosti a tabulka s nápisem „Ně žeč torf, kosti“ (nepalte rašelinu, kosti) nás přesvědčil o opaku. Byl to silný zážitek a to jsme ještě neopustili pevninu.

Druhý den v půl osmé jsme přijeli do přístavu. Bylo mrazivé ráno, což v blízkosti polárního kruhu není nic podivného a Bílé moře vypadalo jako na kýčovitých pohlednicích. Po zaplacení 250 rublů parkovného jsme se konečně mohli nalodit na rezavějící loď a doufat, že se nepotopí. Více než dvouhodinová plavba byla zážitkem sama o sobě. Na palubě téměř mrzlo a v přeplněném podpalubí bylo vedro, hluk a pekelný smrad. Ovšem pohled

na bílý Solovecký kreml, jenž byl vidět už hodinu před připlutím, celou cestu po moři stavěl do úplně jiného světla.



Po příjezdu na největší z ostrovů jsme zamířili do kláštera a zjistili, že k návštěvě jsme si vybrali dost nevhodnou dobu. Celý ostrov byl v obležení vojáků, církevních hodnostářů, věřících a televizních štábů, protože sem právě dnes přijel nejvyšší představitel ruské pravoslavné církve patriarcha Kiril I. Potěšilo nás, že uvidíme někoho tak významného, ale současně nám to narušilo naše plány, neboť kromě klášterního komplexu jsme chtěli navštívit i kostely v okolí. Bohužel dopoledne se nedalo najmout auto a odpoledne vojáci pro veřejnost uzavřeli většinu ostrova, protože patriarcha Kiril jel po hlavních obřadech na ostatní poutní místa Solovek. Během obřadů jsme si prošli alespoň muzea Gulagu, historie kláštera, námořní školy a archeologie umístěná stranou od hlavního chrámu. Pozdvižení nastalo když patriarcha vyšel mezi věřící, přičemž několik z nich doplatilo na svoje přílišné nadšení a utřžilo od ochranky nějakou tu ránu či nevybíravé odstrčení za slov „spakojno, spakojno“. Za chvíli se vše uklidnilo, Kiril I. zmizel v jedné z klášterních budov a jen množství popů, nechávajících si líbat ruce a poslouchajících prosby nebo stížnosti svědčilo o něčem neobvyklém.



Zástupy věřících prořídly a bylo konečně možné prohlédnout si hlavní chrám, který nás ohromil doslova oslnivou výzdobou interiérů a nikdo by nehádal, že tu ještě před 20 lety byly ruiny. Odpoledne se nám konečně podařilo najmout auto (700 rublů/ hodina) a řidič nás provedl otevřenou částí ostrova po několika zajímavostech. Ukázal nám kamenné bludiště, relikvium po prvních obyvatelích, smírčí kámen, poutní místo, kde dříve stála jedna z kaplí a nakonec ještě pozůstatky po sovětské armádě, která zde měla posádku až do poloviny 90. let. Taky nás upozornil na přírodní zvláštnosti např. na karelskou břizu, jenž má dřevo podobné mramoru a je hojně využívána řezbáři. V okolí ostrovů se navíc vyskytuje i mnoho zajímavých zvířat (např. běluhy) , které bychom rádi viděli, protože někteří z nás jsou biologové a nechtěli si nechat ujít takovou šanci. Přitom nám také ochotně povídal

o historii i současnosti a velmi se divil, že jsme tu jen na jeden den. Na Solovky se totiž jezdí minimálně na dva dny, neboť projít všechny hlavní ostrovy za den nejde. A vzhledem k tomu, že na některé se dá dostat jen pronajatou lodí a na jiné nesmí auta, je ideální doba na návštěvu čtyři až pět dnů. Nás to mrzelo o to víc, že původně jsme se tu chtěli zdržet více dnů, ale okolnosti nám nepřály. Nedalo se nic dělat, ještě jsme navštívili krámek se suvenýry abychom podpořili místní ekonomiku a pak už nás zase čekal starý známý Vasil Kosakov.

Solovecké ostrovy jsme nechali za sebou. Jedni s tajným přáním se tam ještě někdy vrátit, druzí s netajeným přáním se tam už nikdy nevracet, protože z místa s takovým osudem jen málokdo odjede nepoznamenan a my nebyli výjimkou.

Kostka





Juniorův MALÝ průzkum

Kolik lidí čte tento dvouměsíčník, kolik ne, a koho co zajímá...

Oslovení (16):

Bambín, Bean, Čert, Junior, Lapka, Sketmen, Robin, Soko, Magi, Kokeš, Ymca, Dolly, Chiky, Škvrně, Šmudla, Vašek

Neoslovení (20):

Olda, Peťa, Set, Košta, Racek, Káťa, Rony, Márfy, Křupka, Mercy, Bek, Pajda, Veve, Rakša, Nedvěd, Novamba, Adgee, Lulaj, Pašek, Pepan

- červeně zvýraznění jsou ti co nejsou aktivní
- zeleně ti co jsou aktivní

(rozdělení mezi aktivní a neaktivní jsem si dělal sám pro sebe. Není to nějak oficiální - znamená to že ty lidi nevidám na žádných akcích)

A prozatímní vyhodnocení z těch co jsme oslovil:

3 lidi nečtou vůbec

12 lidí čte, nebo aspoň občas něco čte - z toho jednotlivé sekce:

- literární - největší kritika - 6 nečte vůbec, ostatní nezmínili
- fotosoutěž - největší úspěch - 8 lidí sleduje!
- plán akcí - 3 lidi chválí - sledují! 2 nezajímá

Dále byly zmíněny jako pozitivní (co se líbí a čtou):

- zábavné - drby vtipy
- zprávy ze střediska
- články od roverů
- něco k zamyšlení
- zápisy z akcí
- vše co se týká našich skautů

Co chybí a chtějí:

- něco o rovingu
- zápisy z akcí + fotky z akcí
- recenze o filmech
- zapojit víc lidí
- nějaké reportáže o členech
- vlastní tvorba roverů

Shrnutí: literární je zbytečná rubrika, fotosoutěž a plán akcí nejsledovanější. Rozšířil bych o zápisy a fotky z akcí, zprávy o středisku a o okresu (plán akcí - okresu)

Junior

Literární

Nedávno jsem si půjčil v městské knihovně v Kyjově....

Kniha: **Santarožská bariéra**

Autor: **Frank Herbert**

Santarožská bariéra patří bezesporu mezi autorova mistrovská díla, svým napětím a atmosférou patrně převyšuje i slavnou Dunu.

Santaroga není na první pohled ničím víc než prosperující farmářská komunita. Má však určité zvláštnosti. Vymizela zde zločinnost, nepronajímají ani neprodávají se tu domy, nikdo se odtud nikdy nevystěhoval, nelze zde koupit žádné zboží vyrobené jinde - je zcela soběstačná.

Do této zdánlivě poslední výspy amerického individualismu přichází za svými povinnostmi psycholog Gilbert Dasein. Ten postupně objevuje překvapivé tajemství Santarogy. Její mystičnost mu učarovává, zároveň však cítí, že by měl být při plnění svého úkolu loajálnější.

Krátký úryvek:

„Hlavně mi vysvětlete to s televizí.“

„Je to naše ... naše okno do světa, „ pokračoval Burdeaux. „Celý ten venkovní svět, svět neustávající účelnosti, to je televize. A my skrze ni pozorujeme...“

„Neustávající účelnost?“

„Jistě, ovšem pane. Vnější svět stále pracuje s dočasnými nutnostmi, doktore Gile. To přece musíte vědět. A dočasné nutnosti se nakonec vždycky nějak změňjí v neustávající účelnosti. Dočasné zdanění, nevyhnutelná malá válka, dočasná brutalita, která skončí, jakmile pomínou jisté okolnosti..... stát, který vytváří orgány pro permanentní mezidobí...“

Takže vy sledujete zprávy a jejich prostřednictvím....“

„Víc než jen zprávy, doktore Gile. Všechno - a naši pozorovatelé pak píšou zhuštěné zprávy, které... Pochopte, tam venku je všechno jen televize, život, prostě cokoli. Lidé venku jsou diváci. Předpokládají, že cokoli se stane, stane se jim, ne skrze ně, a že nebudou muset udělat nic než zmáčknout tlačítko. Chtějí prostě jen sedět a čekat, až se jim přihodí, že budou žít. Dívají se na svůj pořad pozdě v noci, pak televizi vypnou. A potom jdou pěkně spát, což je způsob, jak vypnou sami sebe, stejně jako vypnuli televizi. Potíž je v tom, že ten jejich pozdně noční pořad přichází často ještě později, než sami tuší. A v neschopnosti to poznat je kus zoufalství, doktore Gile. Zoufalství vede k násilí. Jednoho krásného dne každému z těch lidí venku dojde, že ať se dívali na televizi jakkoli dlouho a moc, žádného života se vlastně nedočkali. Život nenastal, protože se nepřihlásili ke své roli v něm. Nikdy nebyli v hlavní roli, nikdy nevladnili nic skutečného. Byla to iluze.... Sebeklam.“

Dasein hltal naléhavě pronášená slova, jejich smysl i to, co se skrývalo za nimi. V tom, co Burdeax pronášel, byla hrozivá tíže pravdy.

„Takže to vyřeší tak, že se vypnou,“ zašeptal.

„Vždyť je to jenom televize,“ řekl Burdeaux. Dasein odvrátil hlavu a podíval se ven oknem.

Soko

Obchodník s deštěm

V pátek 23.3. jsme se vydali se SRKem do divadla do Uherského Hradiště na představení Obchodník s deštěm. Jelo nás deset – Robin, Kokeš, Lapka, Mercy, Rakša, Bean, Čert, Veve, Vašek a já. Do Uherského Hradiště jsme se dopravili dvěma auty. Představení začínalo v sedm hodin. Za chvíli, když jsme se usadili na svá místa, začalo představení, které se odehrávalo na americkém ranči, kde žil otec se svými třemi dospělými dětmi – dcerou Lizzi a syny Noema a Jima. V té době trápilo všechny ranče velké sucho. Představení bylo o tom, jak k Curryovým přišel jednoho večera muž, který obchodoval s deštěm a přesvědčoval rodinu, že za sto dolarů jim přivolá déšť. Otce, jako hlavu rodiny samozřejmě přesvědčil, a tak začal s prací. Lizzie, která nebyla zrovna pěkná mu nevěřila, ale během jeho pobytu na ranči mu začala věřit a zamilovala se do něho. Představení končilo tím, jak Bill Starman přizná, že podváděl, a protože ho pronásleduje šerif, utíká z farmy a přesvědčuje Lizzi, aby utekla s ním. V té chvíli na Lízu promluví zástupce šerifa, aby zůstala na farmě. Líza chvíli váhá a na konec zůstává na farmě. Bill utekl a za okamžik začalo pršet. Představení se nám líbilo.

Pajda

Oznámení

TRADÁÁÁ! Na vědomost se dává...

Kateřina Müllerová a Michal Potoček

*Oznamují, že na společnou jízdu životem
vyrazí dne 15.5.2010 ve 14:30 hodin
po obřadu na Kyjovské radnici.*



Ve dvou se lépe šlápe...

Další číslo by mohlo vyjít počátkem července 2010

rovnicek.110mb.com

Pavel Tomášek – Set, 2010